

[Hækkerup.]

tænkning, som det i Fjor nedsatte Udvalg afgav, bl. a. blev optrykt et Forslag, som var stillet af Professor Boas, hvori han paa-pegede det rimelige i, at Raageejerne i visse Tilfælde kom til at yde Erstatning for den Fortræd, som var forårsaget af Fuglene i deres Skov. Det er maaske ikke nødvendigt at indsætte en saadan Bestemmelse i Loven, men i alt Fald vilde det være heldigt, om man kunde faa Loven saaledes omformet, at Raageejerne blev mere interesserede i at passe paa, at Bestanden blev holdt indenfor rimelige Grænser.

Jeg vil gerne spørge den højtærede Landbrugsminister, om det ikke vilde være nok saa fornuftigt at optage i Loven de vigtigste af de Bestemmelser, der findes i den udstedte Anvisning — jeg tror af 1. Maj 1923. De deri angivne Regler om at nedrive eller gennemskyde Raagereder er sikkert rigtige, men jeg maa dog her gøre opmærksom paa, at hvis en Raagekoloni skal bekæmpes ved, at Reden gennemskydes, bør dette finde Sted i Rugetiden; det bør ikke være, efter at Ungerne er udruget, da dette let kan føre til et utiltalende Dyrplageri. Der staar ligeledes i denne Anvisning, at der ikke maa udlægges Gift, og at Børn under 15 Aar ikke maa deltage i Raagekoloniens Ødelæggelse. Dette synes jeg ogsaa er en fornuftig og human Bestemmelse, og jeg skal henstille endnu en Gang, om det ikke vilde være heldigt at indføje nogle af disse Bestemmelser i Loven.

Jeg skal med disse Ord anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i et Udvalg. Vi vil meget gerne have Lovforslaget gennemført i en saadan Skikkelse, at det kan yde en effektiv Bekæmpelse af Raageplagen.

A. C. D. Petersen: Den nugældende Lov om Bekæmpelse af Raager blev vedtaget den 1. Maj 1923, og det blev i Fjor vedtaget, at den kun skal gælde til 1. Juli i Aar. Det er derfor naturligt, at man nu maa begynde at undersøge, hvorledes en Ændring af denne Lov bør foregaa.

Ministeren udtalte forleden ved Fremsettelsen, at der i den største Del af Landet ikke var større eller bemærkelsesværdig Interesse for Loven. Hverken i de Egne, hvor Raageplagen er mere mærkbar, eller i de Egne, hvor den næsten ikke er mærkbar, har man benyttet sig af Loven i nogen videre Udstrækning, og det maa betyde, at der ikke er saa forfærdelig stor Trang til Anvendelsen. Naar man nu siger, at disse Raager gør saa umaadelig stor Skade,

er det naturligvis rigtigt, at man kan spore skadelige Virkninger af det Arbejde, Raagerne gør. Men jeg tror, at man ofte forveksler Aarsagen til den Skade, der konstateres. Denne Skade kan forholdsvis let konstateres, og jeg er enig med Ministeren i, at det vil være let at faa den opgjort til de 300 Kr., som er Normen for, at man kan faa Bekæmpelsen foretaget ved offentlig Foranstaltning. Men jeg er ikke sikker paa, at man derved gør nogen Gavn. Det er nemlig min Overbevisning, at Raagerne er Fugle, der arbejder paa en overordentlig udmærket Maade i Landbrugets Tjeneste. Raagerne optræder nemlig som Sanitetstropper overfor Skadedyr, som gør endnu større Skade end de. Vi har f. Eks. i min Hjemegn faaet konstateret, at en Roemark var saa befængt med Knopormelarver, at de fuldstændigt opaad Plantevæksten paa 4 Tdr. Land. Det drejede sig om en Mark paa ca. 24—25 Tdr. Land. Der var Pletter paa 3—4 Tdr. Land, hvor der ikke var en eneste grøn Spire, det var alt sammen opspist af Knopormene. Landboforeningen forsøgte en Undersøgelse af, hvor heftigt Angrebet paa Marken var, og man fandt flere Planter med indtil 40 Orme samlede. Den Skade, saadanne Dyr kan gøre paa en Mark, er uhyre stor. Paa et vist Tidspunkt opdagede man en Morgen tidlig, at denne Mark var sort af Raager. De gennemsøgte Marken Kvadrattomme for Kvadrattomme og pillede Ormene op. Man tilkaldte den højeste Sagkundskab, Fru Sofie Rostrup, og hun konstaterede et meget heftigt Angreb af Knoporme og tillige, at Raagerne havde begyndt deres Sanitetsarbejde. Vi frygtede paa vor Egn, at vi skulde faa en ren Landeplage gennem flere Aar, idet man ved, at dette Skadedyr formerer sig saa kraftigt, at det vilde kunne blive en fuldstændig Katastrofe for Egnen. Men ved Raagerens ihærdige Arbejde udryddedes Knopormen fuldstændigt, saaledes at vi siden det paagældende Aar ikke har haft Spor af Ulempe af Knopormene. Det er kun et lille Eksempel af mange, som sikkert kan findes rundt om i Landet. De, som indgaaende beskæftiger sig med Problemet om Raagerne, vil vide, at disses Arbejde er uhyre gavnligt for Landet.

Paa Grund af disse Erfaringer er jeg meget betænkelig ved rigoristiske Bestemmelser. Efter § 1 kan Landbrugsministeren udfærdige Anvisninger til Amterne. Jeg vil gerne i det kommende Udvalg have Besked om, hvorledes en saadan Anvisning vil blive formet. Jeg mener nemlig, man maa tage noget varsomt paa Spørgsmaalet. Jeg kan